

วโรจน์
พร้อมชน - เพื่อคนกรุงเทพฯ

7
พรรคก้าวไกล

12 นโยบายกรุงเทพ เมืองที่ คนเท่านั้น

ถ้า

กรุงเทพฯ...ชีวิตดีๆ

วโรจน์

พร้อมชน เพื่อคนกรุงเทพ

บ๊องง่าย

ทำไมเราต้องสร้าง “เมืองที่คนเท่ากัน” ?

**“พร้อมชนกับต้นตอของปัญหาเพื่อสร้างเมืองที่คนเท่ากัน”
คือหัวใจของข้อเสนอของผมและพรรคก้าวไกล
เพื่อเปลี่ยนกรุงเทพ**

ที่ผ่านมาภาครัฐรวมถึงกรุงเทพมหานครมองคนไม่เท่ากัน
ปัญหาของแต่ละคนจึงมีความสำคัญไม่เท่ากันตามไปด้วย
ปัญหาของผู้มีอำนาจและนายทุนเป็นปัญหาลำคัญที่ได้รับการบริการอย่างดี
ในขณะที่ปัญหาของประชาชนคนธรรมดาถูกละเลย
แทบไม่มีหน่วยงานไหนให้ความสนใจ

“เมืองที่คนเท่ากัน” จะทำให้ปัญหาของทุกคนได้รับการดูแลอย่างเท่าเทียมกัน

เพื่อที่จะสร้างเมืองที่คนเท่ากันให้สำเร็จลุล่วง
ผู้ว่า กทม. จำเป็นต้องกล้าชนแทนประชาชน
ไม่เช่นนั้นปัญหาทุกอย่างก็จะไม่ได้รับการแก้ไขอย่างที่เป็นอย่างทุกวันนี้

หากผู้ว่า กทม. ไม่กล้าชนกับนายทุนโรงกำจัดขยะที่มีสายสัมพันธ์แนบแน่น
กับ คสช. เราก็จะไม่สามารถแก้ไขปัญหาลิ่นเหม็นให้กับชุมชนโดยรอบ

หากผู้ว่า กทม. ไม่กล้าชนกับเหล่าผู้รับเหมาที่ก่อสร้างเกินกำหนดระยะเวลา
หรือไม่กล้าดำเนินการปรับค่าก่อสร้างล่าช้า เพราะเหตุผลที่พวกเขา
เป็นทุนขนาดใหญ่ที่มีสายสัมพันธ์อันดีกับรัฐบาลทุกยุคทุกสมัย
ปัญหาการก่อสร้างที่ไม่ว่าผ่านไปนานเท่าไรก็ไม่เสร็จเสียทีก็จะมีวันหมดไป

หากผู้ว่า กทม. ไม่กล้าชนกับนายทุนห้างสรรพสินค้าที่
ผลิตขยะปริมาณมหาศาลแต่จ่ายค่าจัดการขยะเพียงไม่กี่หมื่นบาท
เราก็จะต้องใช้ภาษีประชาชนมาโอบอุ้มค่ากำจัดขยะให้กับนายทุนต่อไป

หากผู้ว่า กทม. ไม่กล้าชนกับผู้ที่ได้รับประโยชน์จากการขยายสัมปทาน
รถไฟฟ้าสายสีเขียวเส้นหลัก ซึ่งจะทำให้รถไฟฟ้าเส้นหัวใจของกรุงเทพตกอยู่
ในมือนายทุนไปจนถึงปี 2602 ประชาชนก็ต้องทนอยู่กับราคาค่าโดยสาร
รถไฟฟ้าที่แพงเช่นนี้ไปอีก 30 ปี

ทั้งหมดนี้เป็นเพียงไม่กี่ตัวอย่างของเหตุผลที่ทำให้ผู้ว่า กทม. จึงจำเป็นต้อง
กล้าชนกับเหล่าผู้มีอำนาจและนายทุนเพื่อปกป้องผลประโยชน์ของประชาชน
เพราะหากผู้ว่า กทม. เลือกที่จะอยู่เฉยๆอยู่เป็น
เราจะไม่สามารถสร้างกรุงเทพที่ดีกว่านี้ได้เลย

มาร่วมกันเปลี่ยนกรุงเทพ “เมืองต้องคำสาป”
ให้กลายเป็นเมืองที่เต็มไปด้วยความหวัง

มาร่วมกันสร้างกรุงเทพ “เมืองที่คนเท่ากัน”
ไปพร้อมกันกับผมและพรรคก้าวไกล

วิโรจน์ ลักขณาอดิศร
มีนาคม 2565

1

สวัสดิการคนเมือง โอบอุ้มเด็ก คนชรา ผู้พิการ

“ เราโอบอุ้มไม่มากพอ ไม่ใช่เราทำไม่ได้
เราทำได้แต่ไม่ทำ ”

เด็ก ผู้สูงวัย คนพิการจำนวนมาก
ไม่มีอะไรรองรับเมื่อล้มลง
โดยเฉพาะในภาวะวิกฤต กลุ่มคนที่
เปราะบางเหล่านี้ จะยังใช้ชีวิตอย่าง
ยากลำบากยิ่งขึ้น

เด็กเล็กจำนวนมากในกรุงเทพ
เกิดมาในครอบครัวยากจน
ไม่มีแม้แต่เงินซื้ออาหาร
ที่มีสารอาหารเพียงพอให้พวกเขา
เติบโตขึ้นมาได้อย่างสมวัย

สำหรับผู้สูงวัย ในภาวะปกติก็หางาน
เลี้ยงชีพตนเองได้ยากมากอยู่แล้ว
เมื่อเกิดวิกฤตอย่างเช่นทุกวันนี้
ความลำบากที่ว่่านั้นจึงทวีคูณขึ้นไปอีก

ส่วนคนพิการในกรุงเทพต้องต่อสู้
ดิ้นรนหนักกว่าคนทั่วไปเป็นอย่างมาก
สาธารณูปโภคขั้นพื้นฐานที่เราก็ก
ก็ถูกออกแบบมา โดยไม่เคยคำนึง
ถึงพวกเขา

เราจะปล่อยให้คนในกรุงเทพดิ้นรน
แบบนี้ต่อไป หรือจะจัดสรรทรัพยากร
เพื่อช่วยโอบอุ้มให้ชีวิตพวกเขาดีขึ้น?

เพิ่มเงินสวัสดิการให้กับ
คนกรุงเทพกลุ่มเปราะบาง

เพิ่มเบี้ยผู้สูงอายุ 60 ปีขึ้นไป

จากเดิมที่ได้ 600-1,000 บาท
ต่อเดือน ตามระดับอายุ
เราจะเพิ่มให้ทุกคนได้รับ
สวัสดิการ 1,000 บาทต่อเดือน
เท่าเทียมกัน

เพิ่มสวัสดิการเลี้ยงดู เด็กเล็ก 0-6 ปี

จากเดิมที่ได้ 600 บาท
เฉพาะเด็กที่ยากจน
เราจะเพิ่มให้เด็กทุกคนได้รับ
สวัสดิการ 1,200 บาทต่อเดือน
ทั่วถึงกัน

เพิ่มสวัสดิการคนพิการ

จากเดิมที่ได้ 800-1,200 บาท
ตามประเภทความพิการ
เราจะเพิ่มให้คนพิการได้รับ
สวัสดิการ 1,200 บาทต่อเดือน
ทุกคน

เพิ่มสวัสดิการ เอาเงินมาจากไหน ?

รู้หรือไม่ว่าในปี 2565 ที่มีการ
จัดเก็บภาษีที่ดิน 100%
กทม. จะมีรายได้เพิ่มขึ้นเป็น
18,000 ล้านบาทต่อปี
แต่ “สวัสดิการคนเมือง” ของเรา
ใช้งบประมาณปีละ 7,293 ล้าน
บาทต่อปี เท่านั้น
งบจำนวนนี้ไม่ถึงครึ่งของ
รายได้ที่ กทม. เก็บเพิ่มได้!

2 วัคซีนฟรี จากภาครัฐ

“ การเข้าถึงวัคซีนป้องกันโรคควรเป็นสิทธิขั้นพื้นฐาน นอกจากวัคซีนในบัญชียาหลักแล้ว วัคซีนป้องกันไข้หวัดใหญ่ วัคซีนปอดอักเสบ และวัคซีนไข้เลือดออก วัคซีนทั้ง 3 ชนิดนี้มีราคาที่สูง ยากที่ประชาชนทั่วไปจะเข้าถึงได้ ”

ผู้ป่วยหนัก ผู้ป่วยติดเตียง คือปัญหาใหญ่ของครอบครัว หากเลือกได้ ทุกคนคงอยากป้องกันไม่ให้เจ็บป่วย มากกว่าเจ็บป่วยแล้วค่อยรักษา

โรคปอดอักเสบ เป็นโรคที่มีอัตราป่วยสูงเป็นอันดับ 3 ของกรุงเทพ และยังมีอัตราการเสียชีวิตสูงเป็นอันดับ 3 ของประเทศ เป็นรองเพียงโรคมะเร็งและโรคหัวใจเท่านั้น

ผู้สูงอายุเมื่อเป็นโรคปอดอักเสบ หากโชคร้ายไม่เสียชีวิต ก็มีโอกาสรายที่จะโชคร้าย กลายเป็นผู้ป่วยติดเตียง

โรคไข้เลือดออก ในช่วงชีวิตคนเราจะติดได้สูงสุด 4 ครั้ง โดยทุกครั้งที่ติด ความรุนแรงจะเพิ่มมากขึ้น

สำหรับผู้ป่วยที่เป็นเด็ก วัคซีนจะช่วยป้องกันการติดได้ 65% และช่วยลดความรุนแรงของโรคเมื่อมีการติดเชื้อได้มากถึง 80% อย่างไรก็ตามวัคซีนไข้เลือดออกนั้นมีราคาที่สูงมาก ยากที่เด็กและเยาวชนจากครอบครัวรายได้น้อยจะสามารถเข้าถึงได้

เราเชื่อว่าการเข้าถึงวัคซีนอย่างทั่วถึง คือหลักประกันการมีภูมิคุ้มกันที่เท่าเทียมของทุกคน

เราจะทำให้การ เข้าถึงวัดขึ้น โรคทุกชนิด เป็นสิทธิ ขั้นพื้นฐาน ของคนกรุงเทพ

นอกจากวัดขึ้นในบัญชี
ยาหลัก วัดขึ้นเหล่านี้
คนกรุงเทพต้อง
เข้าถึงได้ฟรี
ภายใต้คำแนะนำของแพทย์

- วัดขึ้นโรคปอดอักเสบ
- วัดขึ้นโรคไขหวัดใหญ่
- วัดขึ้นโรคไขเลือดออก

ตั้งเป้าหมายระดับ
ศูนย์สาธารณสุขชุมชน
ของกรุงเทพ

ให้เป็นศูนย์ฉีดวัดขึ้นฟรี
เพื่อให้ทุกชุมชนสามารถเข้าถึง
วัดขึ้น โดยเฉพาะผู้มีรายได้น้อย

3

หยุดระบบอุปถัมภ์ด้วย บทคัดคนกรุงเทพเลือกเองได้

“ ผู้ที่กุมเงิน ผู้ที่กุมทรัพยากร คือผู้กุมอำนาจที่แท้จริง
ถึงเวลาคืนอำนาจให้ประชาชนคนกรุงเทพ ”

ตลอดเวลาที่ผ่านมาอำนาจไม่ได้อยู่ที่
ประชาชน แต่อยู่กับหน่วยงานราชการ
ที่เต็มไปด้วยระบบอุปถัมภ์
หากคนในชุมชนมีปัญหา พวกเขาที่ไม่
สามารถแก้ไขเองได้เนื่องจากไม่มีงบ
จำเป็นต้องไปกราบกรานร้องขอจาก
หน่วยงานราชการ ซึ่งได้บ้างไม่ได้บ้าง
สุดแต่เส้นสายและบุญกรรม
ที่คนในชุมชนนั้นสร้างร่วมกันมา

ชุมชนไหนมีเส้นสายที่ดี ก็จะได้รับการ
จัดสรรงบประมาณเพื่อแก้ไขปัญหา
ชุมชนที่ไม่มีเส้นสายก็ต้องทนอยู่กับ
ปัญหาไปเรื่อยๆ ส่งผลให้ทุกชุมชนต้อง
พยายามวิ่งเข้าหาผู้มีอำนาจหรือหน่วย
งานราชการที่กุมงบประมาณ เพื่อสร้าง
เส้นสายความสัมพันธ์ จนกลายเป็น
ระบบอุปถัมภ์ที่เราเห็นอยู่ทุกวันนี้

มากไปกว่านั้นงบประมาณที่กระจายให้
สำนักงานกลางผู้ว่าและสำนักงานเขต

ส่วนมากงบประมาณนี้คืองบที่ผู้รับเหมา
วิ่งเต้นขอให้รัฐทำโครงการต่างๆ
โดยส่วนภาครัฐก็จะทำโครงการเติม
วนไปวนมา ตั้งแต่ชุดถนนปูถนนแล้ว
ก็ชุดถนนปูถนนในที่เดิมซ้ำๆ ส่วน
โครงการที่ประชาชนต้องการจริงๆ
ถ้าเสียงดังไม่พอหรือไม่มีเส้นสาย
ก็จะถูกปฏิเสธโดยให้เหตุผลว่า
ไม่มีงบประมาณ

นโยบายงบที่คนกรุงเทพเลือกได้
คือการเริ่มปักธงคืนอำนาจให้กับ
ประชาชน โดยประชาชนในพื้นที่จะ
เป็นผู้ทรงอำนาจสูงสุดที่จะร่วมกัน
ตัดสินใจว่า จะใช้งบประมาณก้อนนี้
ไปใช้ทำโครงการอะไร เมื่อตัดสินใจ
ได้แล้วก็เพียงไปแจ้งให้หน่วยงาน
ราชการทำตามมติของชุมชน โดย
หน่วยงานราชการไม่มีสิทธิปฏิเสธ
เหมือนเช่นที่ผ่านมา

นางบประมาณของ กทม. ประมาณ 5% (4,000 ล้านบาท) ให้ประชาชน และชุมชนตัดสินใจว่าจะใช้อย่างไร โดยจัดสรรงบประมาณแบ่งเป็น 3 ส่วน

1. งบประมาณ “ชุมชน”

- ชุมชนละ 500,000-1,000,000 บาทต่อปี
ตามขนาดของชุมชน
- เลือกโครงการด้วยเสียงของประชาชน
ให้คนในชุมชนเป็นคนตัดสินใจ “เลือก” ว่าจะนางบประมาณ ก้อนนี้ไปจัดสรรพัฒนาอะไร

2. งบประมาณ “เขต”

- เฉลี่ย 50 ล้านบาทต่อปี
ตามขนาดของเขตและจำนวนประชากร
- เลือกโครงการด้วยเสียงของประชาชน
จัดการลงคะแนนโดยประชาชนในเขต เพื่อเลือกโครงการที่ประชาชนเห็นด้วยและอยากให้เกิดขึ้นมากที่สุด โครงการที่ได้ รับคะแนนสูงสุด จะถูกนำไปบรรจุในงบประมาณปีถัดไป

3. งบประมาณ “กรุงเทพ”

- จัดสรรบ 200 ล้านบาทต่อปี
สำหรับคนกรุงเทพทุกคน โหวตโครงการที่คนกรุงเทพอยากเห็นร่วมกัน เพื่อสร้างกระบวนการมีส่วนร่วมอย่างแท้จริง

4

บ้านคนเมือง ที่อยู่อาศัยใจกลางเมือง ในราคาที่ทุกคนเข้าถึงได้

“

หากเราสามารถสร้างที่อยู่อาศัยใจกลางเมือง
ให้กับนายทหารและเหล่านายพลได้
เราก็ควรสร้างที่อยู่อาศัยใจกลางเมือง
ให้กับประชาชนได้เช่นเดียวกัน

”

ตลอด 10 ปีที่ผ่านมา ราคาที่อยู่อาศัย
ในกรุงเทพถีบตัวสูงขึ้นและโตเร็วกว่า
เงินเดือนเฉลี่ยถึง 3 เท่า

คนทั่วไปไม่สามารถเข้าถึงที่อยู่อาศัย
ในเมืองที่มีคุณภาพได้ มากไปกว่านั้น
หลายคนไม่มีที่อยู่อาศัยเป็นของตนเอง
หากวันหนึ่งต้องการมี ราคาที่อยู่อาศัย
ก็จะถีบพวกเขาให้ออกไปนอกเมือง
ซึ่งพวกเขาต้องแบกรับค่าโดยสาร
เข้ามาทำงานในเมืองไปกลับ
วันละไม่ต่ำกว่าร้อยบาท

ช่วงแรกเราจะเริ่มจากการเช่าที่
ราชพัสดุหรือที่ของสำนักงาน
ทรัพย์สินพระมหากษัตริย์
ที่มีอยู่เป็นจำนวนมากในกรุงเทพ
เพื่อนำมาสร้างที่อยู่อาศัยให้ประชาชน

ในระยะยาว เราหวังว่าพรรคก้าวไกล
จะสามารถผลักดันนโยบายย้าย
กองทัพออกจากตัวเมืองกรุงเทพ
ให้สำเร็จได้ โดยที่ดินของกองทัพ
ในตัวเมืองกรุงเทพมีอยู่มาก
เราสามารถนำที่ดินเหล่านั้นมาสร้าง
ประโยชน์ให้ประชาชนได้อีกมาก

ตั้งเป้าสร้าง ที่อยู่อาศัย ใจกลางเมือง 10,000 หน่วย ภายใน 4 ปี

กทม. ลงทุนสร้างและ บริหารที่อยู่อาศัย

ในราคาไม่เกิน 3,500-9,000 บาท/
เดือน (แล้วแต่นาครบครัว)

ให้เช่าระยะยาว

ที่อยู่อาศัยที่จะทำให้เราไม่ต้องกังวล
เช่าระยะยาว 1 ชั่วโมง
(สัญญา 30 ปี ต่อสัญญาได้)

ต้องอยู่ใจกลางเมือง

ในที่ที่การคมนาคมเข้าถึง มีพื้นที่
ส่วนกลาง ลานกิจกรรม ย่านค้าขาย
เพื่อให้กิจกรรมในชุมชนดำเนินไปได้
โดยดำเนินการเช่าที่ดินจาก
เจ้าของที่ดินรายใหญ่ในกรุงเทพ
เช่น กรมธนารักษ์ สำนักงานทรัพย์สิน
พระมหากษัตริย์ กระทรวงกลาโหม
เพื่อนำมาสร้างที่อยู่อาศัยให้ประชาชน

5 ลดค่าครองชีพ ด้วยค่าเดินทาง ที่ทุกคนจ่ายไหว

“ ถ้า กทม. คิดจะเอากำไรจากขนส่งสาธารณะ ”
คนที่ลำบากคือประชาชน

การที่ กทม. ตั้งเป้าทำกำไรในบริการขนส่งสาธารณะทำให้ทั้ง ขสมก. และบริษัทเดินรถของเอกชนไม่สามารถคิดค่าโดยสารราคาถูกลงได้ รวมถึงทำให้ทุกฝ่ายตัดสินใจไม่พัฒนาคุณภาพรถหรือเพิ่มรอบรถเนื่องจากกังวลว่าจะทำให้ตนเองขาดทุน

เราจะทำการเปลี่ยนมุมมองของรัฐต่อการบริการขนส่งสาธารณะเสียใหม่ในระยะแรกรัฐจะต้องยอมขาดทุนเพื่อดึงดูดให้ประชาชนเปลี่ยนมาใช้ระบบขนส่งสาธารณะแทนการใช้รถส่วนตัว ไม่ว่าจะด้วยการอุดหนุนค่าโดยสารให้ถูกลงอย่างมาก หรือการพัฒนาคุณภาพรถและบริการให้ดีขึ้น โดยหวังว่าเมื่อทุกอย่างดีขึ้นแล้วประชาชนจะเริ่มเปลี่ยนจากการใช้รถส่วนตัวมาเป็นรถโดยสารสาธารณะ ซึ่งจะทำให้ถนนโล่งขึ้น รถโดยสาร

สาธารณะสามารถเดินทางได้ตรงตามเวลาเพราะการจราจรไม่หนาแน่น จนเกินไปอันเป็นหัวใจหลักของบริการขนส่งสาธารณะที่ดี

ในส่วนของรถไฟฟ้านั้น เป้าหมายสำคัญที่สุดคือการทำให้เกิดตัวร่วมและค่าโดยสารร่วม เพราะจะทำให้ประชาชนไม่ต้องจ่ายค่าแรกเข้าซ้ำซ้อน ซึ่งจะทำให้ค่าโดยสารถูกลง โดยเริ่มต้นจากการเปิดรายละเอียดที่อยู่ในสัญญาทั้งหมดเสียก่อน เพื่อที่ข้อเสนอต่างๆ จะได้อยู่บนพื้นฐานความเป็นจริงและข้อมูลที่เป็นปัจจุบัน

มากไปกว่านั้นการเจรจาที่เกี่ยวข้องกับค่าโดยสารของรถไฟฟ้าทุกสาย ผู้ว่า กทม. พร้อมด้วยเครือข่ายประชาชนจะต้องสามารถขอเข้าประชุมได้ด้วย

ตั้งเป้าสนับสนุน การให้บริการขนส่ง สาธารณะ เพื่อลด ค่าครองชีพของ คนกรุงเทพในทุก รูปแบบการเดินทาง

รถเมล์

- **“ตัวคนเมือง”** ลดค่าครองชีพและส่งเสริมการขึ้นรถเมล์ ด้วยการอุดหนุนงบประมาณ ให้ประชาชนซื้อตั๋วรถเมล์ ในราคา 70 บาท แต่ใช้เป็นค่าโดยสารได้ 100 บาท
- **กทม. เติมน้ำมัน** ในเส้นทางที่ยังไม่มีใครเดินรถ กทม. จะดำเนินการเดินรถเอง
- **ปรับปรุงป้ายรถเมล์ทุกป้าย** ให้มีไฟส่องสว่าง ข้อมูลสายเดินรถ กล้องวงจรปิด และปุ่มขอความช่วยเหลือ (SOS)
- **แก้ไขปัญหาจุดเชื่อมต่อรถเมล์-รถไฟฟ้า-เรือ** ก่อสร้างอาคารเปลี่ยนถ่ายผู้โดยสาร เพื่อให้ประชาชนสามารถเปลี่ยนรูปแบบการเดินทางได้โดยหัวไม่เปียก

เรือโดยสาร

เจรจาร่วมทุนเอกชน

จากเดิมที่เอกชนได้รับสัมปทานแต่เพียงผู้เดียว เป็นการลงทุนร่วมกันระหว่างเอกชนและ กทม. เพื่อให้ กทม. สามารถอุดหนุน-ลงทุนปรับปรุงเรือโดยสารที่ใหม่ สะดวก และปลอดภัยสำหรับประชาชนได้

รถไฟฟ้า

เราจะผลักดันให้เกิด “ตัวร่วม” และ “ค่าโดยสารร่วม”

- **ตัวร่วม** บัตรใบเดียว ขึ้นรถไฟฟ้าได้ทุกสาย (และสามารถพัฒนาให้เชื่อมโยงกับรถเมล์-เรือโดยสารได้ในอนาคต)
- **ค่าโดยสารร่วม** เลิกเก็บค่าแรกเข้าซ้ำซ้อน ลดค่าโดยสารให้เหลือ 15-45 บาทต่อเที่ยว

6

ขึ้นค่าเก็บขยะห้างใหญ่ เอาเงินไปปรับปรุงการ เก็บขยะครัวเรือน

“ มันไม่สมเหตุสมผลที่กรุงเทพจะเอาภาษีของประชาชน
ไปอุ้มค่าจัดการขยะให้กับเหล่านายทุน ”

หลายคนอาจจะยังไม่รู้ว่าทุกวันนี้ กทม. ขาดทุนค่าจัดการขยะมหาศาล แน่แน่นอนว่ารัฐสามารถขาดทุนเพื่อให้ บริการสาธารณะแก่ประชาชนได้ แต่รัฐไม่ควรขาดทุนเพื่อให้บริการ นายทุน

นายทุนจำเป็นต้องจ่ายค่าบริการตามจริงโดยไม่เบียดเบียนภาษีของประชาชน

ห้างสรรพสินค้าขนาดใหญ่ผลิตขยะออกมาเป็นจำนวนมาก แต่กลับจ่ายค่ากำจัดขยะเพียงเดือนละไม่กี่หมื่นบาทเท่านั้น เทียบไม่ได้เลยกับขยะที่ผลิตออกมาเดือนละหลายร้อยตัน ซึ่งตามความเป็นจริงแล้วควรจะต้องจ่ายไม่ต่ำกว่า 300,000-500,000 บาทต่อเดือน

มากไปกว่านั้นอีกปัญหาหนึ่งคือเรื่อง การทุจริตโรงงานกำจัดขยะที่เอื้อพวกพ้องและนายทุนจนกรรมตกอยู่กับชาวบ้าน

โรงกำจัดขยะของ กทม. ที่ส่งกลิ่นลวนมาจากการก่อสร้างที่ไม่เป็นไปตามแบบ จนไม่สามารถกำจัดขยะตามกระบวนการที่ถูกต้องได้ โดยระบบกำจัดกลิ่นในกระบวนการหมักขยะ มีปัญหาดังแต่ครั้งแรกที่รับมอบ แต่กรุงเทพกลับปล่อยผ่าน ไม่ยอมเอาผิดผู้รับเหมา

บางบริษัทที่ได้รับงานก่อสร้างโรงงานกำจัดขยะ มีนายทหารระดับสูงที่เป็นเครือข่ายของ คสช. หรือมีความสัมพันธ์อันดีกับเครือข่าย คสช. นั่นเป็นกรรมการ / ผู้ถือหุ้น

เก็บค่าจัดการขยะจาก นายทุนตามจริง

นายทุนต้องจ่ายค่าจัดการขยะเพิ่มขึ้น
ไม่ต่ำกว่า 10 เท่าของที่จ่ายอยู่ใน
ปัจจุบัน เพื่อให้เราไม่ต้องนำภาษีของ
ประชาชนไปอุดหนุนนายทุน

ปรับปรุงจุดทิ้งขยะ ทั่วกรุงเทพ

ให้การเดินรถเก็บขยะมีประสิทธิภาพ
เก็บครบ ไม่ตกหล่น ตรงเวลา

จ้างคนในชุมชน

รวมขยะในชุมชนมารวมไว้ที่จุดทิ้งขยะ
ริมถนน สำหรับชุมชน หรือในซอยลึก
ที่รถขยะเข้าไม่ถึง

แก้ไขกลิ่นเหม็นจาก โรงงานขยะ

ทั้งของ กทม. และของเอกชน
ให้ปฏิบัติตามแผนงาน ข้อสัญญา
และกฎหมายอย่างตรงไปตรงมา
หยุดเอื้อประโยชน์ให้กับนายทุน

แอปพลิเคชัน

เรียกรถซาเล้งรับซื้อของเก่า
ให้มารับซื้อขยะรีไซเคิลที่หน้าบ้าน
ในเวลาที่ประชาชนสะดวก

7

ลงทุนศูนย์ละ 5 ล้าน อัพเกรดศูนย์เด็กเล็ก กทม. ให้มีคุณภาพเท่าเอกชน

“

การลงทุนกับการพัฒนาการของเด็ก
คือการลงทุนเพื่ออนาคตของประเทศ
เราจะปล่อยให้ กทม. ลงทุนกับเด็กแค่นี้ไม่ได้!

”

เมืองที่มุ่งให้บริการคนรวยและไม่เคย
เหลียวแลคนจน

กทม. คิดว่าพ่อแม่ที่พอมีฐานะจะไม่มา
ใช้ศูนย์รับเลี้ยงเด็กของ กทม. ส่วนคน
ที่ต้องใช้บริการของ กทม. ส่วนมาก
คือคนที่มีฐานะไม่มั่นคง

ด้วยความคิดแบบนี้ กทม. จึงทำแบบ
ขอไปที ให้พอได้พูดว่าทำแล้วโดยไม่
สนใจว่าคุณภาพการให้บริการ
จะแย่แค่ไหนตรงตามความต้องการของ
พ่อแม่รวมทั้งตัวเด็กเองเพียงใด

ตัวอย่างเช่น ศูนย์รับเลี้ยงเด็กเล็กที่ปิด
ให้บริการตั้งแต่บ่ายสอง บีนบังคับให้
พ่อแม่ที่เป็นลูกจ้างต้องมารับลูกกลับ
ทั้งที่ยังไม่เลิกงาน

ค่าอาหารเด็กเล็กที่ กทม. ให้งบอาหาร
กลางวันแค่เพียงมื้อเดียว ทั้งที่ กทม.
รู้อยู่แก่ใจว่า 60% ของเด็กไม่มีโอกาส
ได้กินอาหารเข้าก่อนมาเข้าเรียน
แถมค่าอาหารก็น้อยจนไม่พอที่จะซื้อ
อาหารที่มีสารอาหารอย่างครบถ้วน
(ค่าอาหารกลางวันรวมนม 20 บาท)

หรือแม้กระทั่งค่าอุปกรณ์การเรียน
ที่เด็ก 1 คนจะได้รับ 100 บาท/ปี ซึ่งก็
ไม่เพียงพอที่จะซื้ออุปกรณ์เสริมสร้าง
พัฒนาการอะไรเลย ทำได้เพียงซื้อ
กระดาษและดินสอสีไม้เท่านั้น และที่
แย่ที่สุดคือสวัสดิการของเหล่าผู้ดูแล
เด็กเล็ก อาชีพที่มีความสำคัญแต่ กทม.
ก็ไม่ให้ความสำคัญแก่พวกเขา ไม่ยอม
จ้างในอัตราลูกจ้างประจำ เป็นแค่
อาสาสมัครไร้หลักประกันอาชีพ

ลงทุนพัฒนาศูนย์เด็กเล็ก ศูนย์ละ 5 ล้านบาท ในระยะเวลา 4 ปี

เพื่อพัฒนาศูนย์พัฒนาเด็กเล็ก
เช่น ค่าอาหารกลางวันและนม
ครุภัณฑ์ โต๊ะ-เก้าอี้ ห้องน้ำ ที่นอน
สถานที่ตั้งต้องสะอาดและปลอดภัย

ลงทุนศูนย์ศูนย์ละ 5 ล้าน ใช้งบประมาณเยอะแค่ไหน ?

ปัจจุบัน กทม. มีศูนย์พัฒนา
เด็กเล็ก 292 ศูนย์ ถ้าเราลงทุน
ศูนย์ละ 5 ล้านบาท
เท่ากับเราต้องใช้งบประมาณ
1,460 ล้านบาท
แต่! งบประมาณนี้ทยอยจัดสรรใน 4 ปี
แปลว่าแต่ละปีจะใช้งบเพียงปีละ
365 ล้านบาท งบจำนวนนี้คือ
ไม่ถึง 0.5% ของงบ กทม.
ปีละ 80,000 ล้านบาท!

ครูและพี่เลี้ยงต้องได้ สัญญาจ้างงานประจำ

โดยครูต้องมีวุฒิปริญญาตรีด้าน
ปฐมวัย มีการจัดการเรียนการสอน
เพื่อพัฒนาทักษะของเด็กให้สมวัย
ส่วนพี่เลี้ยง
ต้องมีใบรับรองการอบรมการเลี้ยง
เด็ก
เพื่อให้พี่เลี้ยงเด็กสามารถนำไปใช้
ต่อยอดในสายอาชีพได้

มีครูสำหรับเด็กพิเศษ ที่พัฒนาการช้า

คอยให้คำแนะนำ รวมทั้งทำหน้าที่
เป็นนักพัฒนาการเด็ก ตรวจสอบ
พัฒนาการของเด็กเป็นประจำ
เพื่อให้มั่นใจว่าเด็กทุกคนจะเติบโต
อย่างแข็งแรง สมวัย

เพิ่มศูนย์รับเลี้ยงเด็ก

ยังมีอีกหลายพื้นที่ที่ขาดแคลนศูนย์
รับเลี้ยงเด็ก ทำให้พ่อแม่ต้องเดินทาง
ไกลเพื่อนำลูกไปฝากไว้ที่ศูนย์

8 สร้าง ‘การศึกษา’ ที่ทุกคนวิ่งตามความฝัน ของตัวเองได้

“เปลี่ยนการศึกษาของกรุงเทพให้ตอบโจทย์พ่อแม่ที่ดิ้นรนทำงาน
ให้ตอบโจทย์เด็กที่ต้องการหลุดพ้นจากความยากจน
ให้ตอบโจทย์ครูทุกคนใน กทม.”

ถ้าถามว่าการศึกษาทุกวันนี้ตอบโจทย์
ใครบ้าง คำตอบคือไม่ตอบโจทย์ใครเลย
ทั้งนักเรียน ครู ผู้ปกครอง

ในกรุงเทพ เรามีทั้งโรงเรียนที่ดีที่สุด
และแพงที่สุด ในขณะเดียวกัน เราก็มี
โรงเรียนที่ถูกกละเลยทิ้งไว้ข้างหลัง
และพร้อมกันนั้น เด็กหลายคนต้อง
เสียเวลาและเงินค่าเรียนพิเศษเดือนละ
หลายหมื่น ยังมีอีกหลายคนที่ไม่ถึง
โอกาสทางการศึกษา

ในขณะที่หลายครอบครัวสามารถ
สนับสนุนอย่างใกล้ชิด มีคนสอน
การบ้านลูก แต่ในบางครอบครัว
พ่อแม่ไม่มีแม้แต่เวลาในการไปรับลูก
ในช่วงเวลาเลิกงาน

แน่นอนว่าปัญหาการศึกษาเป็นเรื่องใหญ่
ที่ต้องแก้ด้วยนโยบายระดับชาติ แต่ใน
ระดับการบริหารเมือง เราเชื่อว่าผู้ว่า
กทม. มีบทบาทที่สำคัญมากในการทำให้
ระบบการศึกษาของกรุงเทพ “เท่ากัน”
มากขึ้น

เปลี่ยนหลักสูตรการศึกษา วิชาไม่จำเป็นตัดออก เพิ่มเวลาเรียนรู้นอก ห้องเรียน

วิชาบังคับเหลือเพียง 4 วิชา
การอ่านจับใจความ (ภาษาไทย)
ทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษ
คณิตศาสตร์ และ การประยุกต์ใช้
วิทยาศาสตร์ วิชาเสริมเปิดโอกาสให้
ครู นักเรียน ผู้ปกครอง ร่วมกันเสนอ
วิชาที่จำเป็นสำหรับการใช้ชีวิตในโลก
ใบใหม่ เพิ่มเวลาสำหรับการเรียนรู้นอก
ห้องเรียน

โรงเรียนที่ปราศจาก การรังแก (Bullying-Free School)

ทำให้โรงเรียนใน กทม. เป็นโรงเรียน
ปราศจากการกลั่นแกล้งรังแก เคารพ
สิทธิมนุษยชน จ้างครูการศึกษาพิเศษ
และนักจิตวิทยาเด็กในโรงเรียน กทม.

พัฒนาศูนย์เรียนรู้

ห้องสมุด ศูนย์ดูแลเด็ก (Child Care)
เพื่อให้เด็กมีที่เรียนรู้หลังเลิกเรียน
พ่อแม่ทำงานได้อย่างสบายใจ

ลงทุนทำสื่อเรียน ออนไลน์ที่ดี!

เพื่อให้เด็กทุกคนในประเทศ ที่ไม่มี
โอกาสเรียนพิเศษ มีสื่อการเรียนรู้ที่ดี
เข้าถึงได้ง่าย

คูปองตาสว่าง

สำหรับอุดหนุนกิจกรรมการเรียนรู้
เปิดพื้นที่การศึกษานอกห้องเรียน
ของเด็กในกรุงเทพฯ

พัฒนาสวัสดิภาพเด็ก

โรงเรียน กทม. ปรับปรุง
ห้องเรียน ห้องน้ำ ความปลอดภัย
เพิ่มงบอาหารกลางวัน

9

ลอกท่อทั่วเมือง ลอกคลองทั่วกรุง จบปัญหาน้ำร่อยไร

“ ปัญหาน้ำท่วมแก้ไขได้ ไม่ต้องใช้เมกะโปรเจกต์ ”
เพียงแคดูแลระบบระบายน้ำทั่วกรุงเทพฯ ให้ใช้งานได้ดีจริง

ถ้าฟ้าไม่ถล่ม น้ำต้องไม่ท่วม

ตลอดเวลาที่ผ่านมา กทม. จัดสรรงบประมาณในสัดส่วนที่ไม่เอื้อต่อการจัดการปัญหาน้ำท่วมเท่าใดนัก โดยงบประมาณขุดลอกคูคลอง บำรุงรักษาสถานีสูบน้ำที่สามารถช่วยบรรเทาน้ำท่วมได้ในวันนี้ กลับได้รับงบน้อยจนไม่เพียงพอสำหรับการดำเนินงาน ส่วนอุโมงค์ยักษ์ที่ไม่สามารถใช้การได้ในอนาคตอันใกล้กลับได้รับงบเป็นจำนวนมากอย่างไม่ได้สัดส่วน

ในส่วนการขุดลอกคูคลองที่หากทำได้ดี ก็จะสามารถช่วยระบายน้ำได้มาก ก็พบว่าปัญหาการทุจริต เนื่องจาก กทม. ประเด็นงานให้กับเอกชนเพียง

ไม่กี่ราย เมื่อมีผู้รับเหมาน้อยราย ก็ไม่สามารถขุดลอกคูคลองได้ทัน มากไปกว่านั้น เอกชนที่มาประมูลงานจำนวนมากก็ไม่มีศักยภาพเพียงพอที่จะดำเนินงานให้แล้วเสร็จด้วยตนเอง แต่เข้ามาประมูลงานเพื่อพินหัวคิว แล้วไปจ้างช่วงให้บริษัทอื่นมาทำต่ออีกที

กทม. จึงจำเป็นต้องเริ่มการประมูลหาผู้รับเหมาอย่างตรงไปตรงมา เกรงใจประชาชนผู้เสียภาษี หยุดประเด็นงานให้กับผู้รับเหมาเพียงไม่กี่ราย

กทม. ต้องออกกฎระเบียบห้ามจ้างช่วง หากเอกชนรายใดไม่มีศักยภาพที่จะทำงานให้สำเร็จลุล่วง ก็ห้ามประมูลงานเพื่อไปจ้างช่วงพินคำหัวคิว

ขยาย ท่อระบายน้ำ ชุดลอกท่อ และคูคลอง

หากฟ้าไม่ถล่ม น้ำต้องไม่ท่วม
เปลี่ยนงบอโมงค์ยักษ์ 2,000 ล้าน
เป็นการปรับปรุงระบบระบายน้ำเพื่อให้
“น้ำรอการระบาย” ระบายได้เร็วขึ้น

**แยกระบบ
ท่อน้ำฝน - ท่อน้ำเสีย**
เพื่อให้สามารถบำบัดน้ำเสีย
ได้อย่างมีประสิทธิภาพ

ตั้งศูนย์รวมการจัดการ น้ำไว้ที่เดียว (Single Command)

เพื่อให้ข้อมูลทันสถานการณ์
การตัดสินใจทำได้รวดเร็ว
พร้อมสั่งการหน่วยเคลื่อนที่เร็ว
นำเครื่องสูบน้ำขนาดกลาง
เร่งระบายน้ำเมื่อฝนตกกระดกวิกฤต

10 เปลี่ยนที่รกร้าง เป็นสวนสาธารณะ

“

สถานที่พักผ่อนสำหรับประชาชน
ไม่ควรมีเพียงห้างสรรพสินค้า

”

มีบ้านสักกี่หลังในกรุงเทพที่มีสวน
มีคนสักกี่คนที่อยู่ในคอนโดที่มีสวน
ส่วนกลาง

คนเกินครึ่งของกรุงเทพ ไม่มีพื้นที่
สำหรับการพักผ่อนอย่างมีคุณภาพ
ทางออกเดียวของพวกเขาคือการเข้า
ห้างสรรพสินค้า

เป็นไปได้หรือไม่ ที่กรุงเทพจะมีพื้นที่
ที่สวยงามสะอาดปลอดภัย
ให้ประชาชนได้ทำกิจกรรมกับ
ครอบครัว มีที่เดทกับคนรัก มีที่ออก
กำลังกายเล่นกีฬา มีที่พบปะสังสรรค์
กับเพื่อนฝูง โดยไม่ต้องเสียเงินแม้แต่
บาทเดียว

ซื้อที่ดินหรือเช่าที่ดิน ระยะยาว

และร่วมมือกับเจ้าของที่ดินเอกชนเพื่อนำที่มาพัฒนาเป็นสวนสาธารณะให้กับประชาชน

ใช้กลไกภาษีที่ดิน กับที่ดินร้าง

เอกชนที่ยินยอมให้ กทม. สร้างสวนสาธารณะบนที่ดินทิ้งร้างว่างเปล่าของตนเอง จะได้รับการยกเว้นภาษีที่ดิน

หน้าอาคารใหม่ ต้องมีสวน

ออกข้อบัญญัติ กทม. เพื่อกำหนดให้ด้านหน้าของอาคารทุกแห่งที่จะก่อสร้างใหม่ จำเป็นที่จะต้องมีย่านพื้นที่สีเขียวที่ประชาชนทั่วไปสามารถเข้ามาใช้ประโยชน์ได้

เปิดพื้นที่สาธารณะของ กทม. ให้เป็นที่ปลอดภัย สำหรับการชุมนุม

ของคนทุกกลุ่ม พร้อมอำนวยความสะดวกในเรื่องของอุปกรณ์ เช่น รั้วกันและรถห้องน้ำ

11

ทางเท้าดีเท่ากัน ทั้งกรุงเทพ

“ทางเท้าคือหลักฐานที่ชัดที่สุดว่าเมืองนี้ คนไม่เท่ากัน เพราะผู้มีอำนาจไม่ต้องใช้ทางเท้า จึงไม่เคยคิดทำทางเท้าให้ดี “ทางเท้าที่ดี คือหน้าที่ ไม่ใช่ชนโยบาย”

ทางเท้าเรียบ เดินปลอดภัย คือเรื่องพื้นฐานที่สุดที่ไม่ควรจะเป็นนโยบายหาเสียงด้วยซ้ำ แต่คือหน้าที่พื้นฐานที่สุดที่ผู้ว่า กทม. ต้องทำ

การได้เดินบนทางเท้าเรียบ เดินสบาย ไม่สะดุด ไม่ต้องลงไปเดินบนถนนเสี่ยงรถชน ไม่ต้องเดินลื่นกับระเบิดในคู่อุ่น ทั้งหมดนี้ คือเรื่องที่ดีคนในเมืองใหญ่ชั้นนำของโลกได้รับ

โดยไม่ต้องเรียกร้องอะไร แต่สำหรับคนกรุงเทพ ตลอดหลายสิบปีที่ผ่านมา นี่คือฝันที่ไกลเกินเอื้อม ทางเท้าที่ดีมีแค่หน้าห้างสรรพสินค้าขนาดใหญ่ คอนโดหรู และสถานที่รับนักท่องเที่ยวเท่านั้น

เป้าหมายของเราคือการทำทางเท้าให้ดีเท่ากันไม่ว่าทางเท้าตรงนั้น ใครจะเป็นคนใช้งานก็ตาม

ออกแบบทางเท้าใหม่

ให้สวยงาม คงทน เริ่มจากบริเวณที่มีแผนเอาสายไฟลงดิน และเปลี่ยนท่อระบายน้ำ ต้องมีการเสริมโครงสร้างเหล็กไว้ใต้พื้นเพื่อให้ทางเท้ามีความแข็งแรง

ทางเท้าโปร่งใสไม่มีเงินทอง

การประมูลก่อสร้างและตรวจรับทางเท้าต้องโปร่งใส ไม่มีเงินทอง ไม่มีพินหัวคิว

ทางเท้าที่แคบกว่า 3.2 เมตร ห้ามตั้งแผงลอย! แต่ กทม. จะหาพื้นที่ใกล้เคียงให้ค้าขาย

สร้างลานสำหรับร้านแผงลอย (Hawker Center) ให้คนที่สัญจรไปมาสามารถแวะเข้ามาซื้อและรับประทานอาหารได้ โดยไม่กีดขวางการสัญจร

วางระบบบ่อดักไขมันเพิ่ม

เพื่อรองรับของเสียจากร้านหาบเร่แผงลอยที่ได้รับอนุญาตให้ขายได้ โดยเฉพาะทางเท้าที่มีขนาดกว้างกว่า 3.2 เมตร

ทางเท้ากว้างพิจารณาจุดอ่อนผัน

โดยต้องมาจากการะบวนการรับฟังความเห็นในชุมชน และต้องวางระบบบ่อดักไขมันเพิ่มเติม เพื่อบรรจุของเสียจากร้านหาบเร่ แผงลอยที่ได้รับอนุญาตให้ขายได้ โดยเฉพาะทางเท้าที่มีขนาดกว้างกว่า 3.2 เมตร

พร้อมชนกับนักชด

หน่วยงานราชการและเอกชน ที่มาทำการขูดเจาะทางเท้าของ กทม. (เช่น เพื่อซ่อมท่อประปา หรือเจาะทำทางผ่านเข้าตัวอาคาร) ต้องซ่อมแซมทางเท้ากลับคืนสู่สภาพเดิม หากทำไม่ได้ต้องจ่ายค่าปรับ

ทางม้าลายปลอดภัย

ทาสีดีเส้นให้ชัด ทำเส้นชะลอความเร็ว และการติดตั้งไฟสัญญาณคนข้ามถนนในจุดที่จำเป็นในทันที ทำทางม้าลายให้ปลอดภัย และเป็นเจ้าทุกข์แจ้งความรถที่ทำผิดกฎจราจร

12

เจอส่วย แจ้งผู้ว่า! กรุงเทพโปรงใส ไร้คอร์รัปชั่น

“

งบประมาณกรุงเทพ 100 บาท
เหลือถึงมือประชาชนแค่ 40 บาท
ยอมไม่ได้อีกต่อไป

”

นอกจากความตายและภาษี
อีกเรื่องที่คนกรุงเทพ เจอเหมือนกัน
คือ ส่วยและคอร์รัปชั่น ไม่ว่าคุณจะเป็น
วินมอเตอร์ไซด์ แม่ค้าส้มตำริมทาง
ผู้ประกอบการตึกแถว คนชั้นกลาง
อยากสร้างบ้าน ไปจนถึงนักธุรกิจพัน
ล้าน ทุกคนล้วนโดนเรียกเก็บส่วย
ไม่ว่าทางใดทางหนึ่งด้วยกันทั้งสิ้น

คำถามคือทำไมเราต้องปล่อยให้ความ
ไม่ปกติ กลายเป็นความปกติของ
สังคม จนเราสัมผัสตัวเองไปแล้วว่า
ทำไมเราต้องจ่ายเงินใต้โต๊ะเพื่อให้
ชีวิตประจำวันสามารถเดินต่อไปได้

ส่วยและการคอร์รัปชั่น วิธีการแก้ปัญหา
ไม่ใช่การรอคนดีเข้ามาจัดการ
แต่ต้องมีระบบที่โปร่งใสและเปิดเผย
ให้มากที่สุดเพื่อให้ประชาชน
เข้ามาร่วมตรวจสอบได้

นำกรุงเทพเข้า ร่วมภาคีความ ร่วมมือรัฐเปิดเผย (Open Government Partnership)

สร้างช่องทางแจ้งปัญหา

ร้องเรียนต่อผู้ว่า กทม. โดยตรง
มีคณะกรรมการที่เป็นกลาง โปร่งใส
รวมทั้งปกป้องผู้ร้องเรียนไว้เป็นความลับ

ขอใบอนุญาตผ่านระบบ อิเล็กทรอนิกส์

มีกรอบเวลาชัดเจน ปิดช่องใช้ดุลพินิจ
ของเจ้าหน้าที่

ทำตามกฎหมายเพื่อ ป้องกันข้าราชการเตะถ่วง

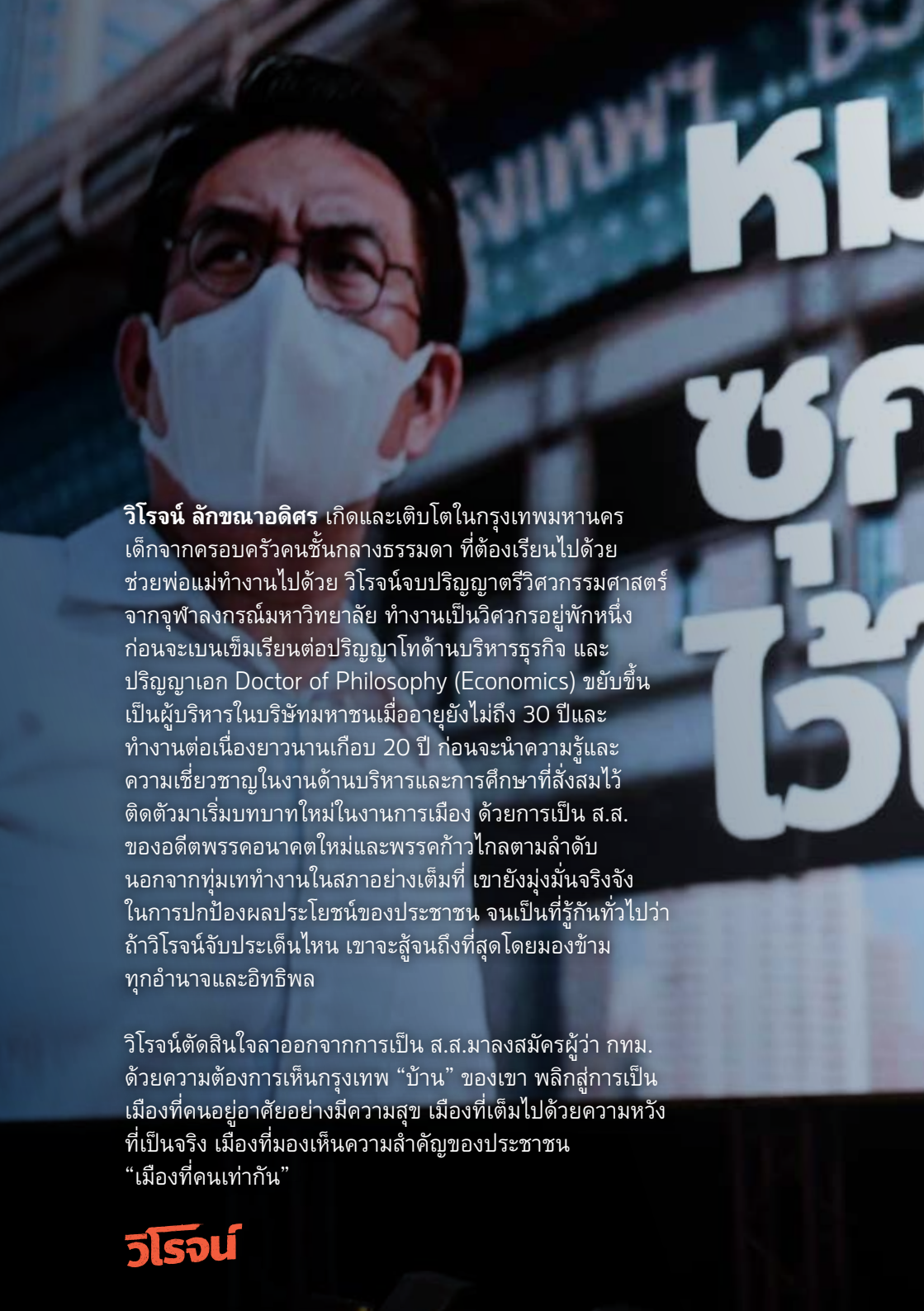
บังคับใช้ พ.ร.บ. อำนาจความสะดวก
ในการพิจารณาอนุญาตของทาง
ราชการเพื่อป้องกันไม่ให้ข้าราชการ
เตะถ่วงการขออนุญาตและเรียกรับ
ผลประโยชน์จากประชาชน

ใช้บุคคลที่สาม (Third Party)

เป็นผู้ประเมินการขอใบอนุญาต
และตรวจรับงาน

เปิดเผยข้อมูลจัดซื้อจัดจ้าง ให้โปร่งใส

ประชาชนตรวจสอบได้ผ่านเว็บไซต์
มีการจัดลำดับโครงการที่มีความเสี่ยง
สูงให้ประชาชนคอยช่วยกันจับตา

A portrait of Dr. Wichai Lekchanadit, a middle-aged man with glasses and a white surgical mask. He is looking slightly upwards and to the right. The background is blurred, showing what appears to be a building with Thai text. Large, stylized Thai characters "คน" and "ใช้" are visible on the right side of the image.

วิโรจน์ ลักขณาอดิศร เกิดและเติบโตในกรุงเทพมหานคร
เด็กจากครอบครัวคนชั้นกลางธรรมดา ที่ต้องเรียนไปด้วย
ช่วยพ่อแม่ทำงานไปด้วย วิโรจน์จบปริญญาตรีวิศวกรรมศาสตร์
จากจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ทำงานเป็นวิศวกรอยู่พักหนึ่ง
ก่อนจะเบนเข็มเรียนต่อปริญญาโทด้านบริหารธุรกิจ และ
ปริญญาเอก Doctor of Philosophy (Economics) ขยับขึ้น
เป็นผู้บริหารในบริษัทมหาชนเมื่ออายุยังไม่ถึง 30 ปีและ
ทำงานต่อเนื่องยาวนานเกือบ 20 ปี ก่อนจะนำความรู้และ
ความเชี่ยวชาญในงานด้านบริหารและการศึกษาที่สั่งสมไว้
ติดตัวมาเริ่มบทบาทใหม่ในงานการเมือง ด้วยการเป็น ส.ส.
ของอดีตพรรคอนาคตใหม่และพรรคก้าวไกลตามลำดับ
นอกจากทุ่มเททำงานในสภาอย่างเต็มที่ เขายังมุ่งมั่นจริงจัง
ในการปกป้องผลประโยชน์ของประชาชน จนเป็นที่รู้จักกันไปว่า
ถ้าวิโรจน์จับประเด็นไหน เขาจะสู้จนถึงที่สุดโดยมองข้าม
ทุกอำนาจและอิทธิพล

วิโรจน์ตัดสินใจลาออกจากการเป็น ส.ส.มาลงสมัครผู้ว่า กทม.
ด้วยความต้องการเห็นกรุงเทพ “บ้าน” ของเขา พลิกสู่การเป็น
เมืองที่คนอยู่อาศัยอย่างมีความสุข เมืองที่เต็มไปด้วยความหวัง
ที่เป็นจริง เมืองที่มองเห็นความสำคัญของประชาชน
“เมืองที่คนเท่ากัน”

หมดเวลา
ปัญหา
ได้ฟรี

ติดตามความเคลื่อนไหว

~~กรุงเทพมหานคร อมรรัตนโกสินทร์~~

~~มหาราชธานีแห่งชาติ~~

~~พระนครราชธานีบุรีรมย์~~

~~อุดมราชนิเวศน์มหาสถาน~~

~~อมรพิมานอศตารสถิต~~

~~สถิตยสถานวิบูลกรรมประสิทธิ์~~

เมืองที่
คนทุกคน!